

صلح امام حسن(ع) از نظر رهبر انقلاب / حق عظیم امام مجتبی(ع) بر بقای دین

امام حسن اگر صلح نمی‌کرد یقیناً اسلام ضربه می‌دید. تبلیغات و پول آنچنان جو بدی به وجود آورده بود که امام حسن(ع) اگر آن روز جان خود و اصحاب نزدیک و معدود خود را از دست می‌داد چیزی از اسلام باقی نمی‌ماند....

امام حسن اگر صلح نمی‌کرد یقیناً اسلام ضربه می‌دید. تبلیغات و پول آنچنان جو بدی به وجود آورده بود که امام حسن(ع) اگر آن روز جان خود و اصحاب نزدیک و معدود خود را از دست می‌داد چیزی از اسلام باقی نمی‌ماند به گزارش خبرنگار مهر، آثار و برکات تدبیر خردمندانه امام حسن مجتبی(ع) را می‌توان از منظر بیانات حکیمانه رهبر انقلاب، که در زمینه آشنایی با جریانات تاریخ اسلام از دانش و بصیرت قابل توجهی برخوردارند دریافت. ایشان در تبیین علل و انگیزه های صلح امام حسن مجتبی(ع) و دستاوردهای ارزشمند آن می‌فرمایند:

جنگ نظامی را امام حسن با آن دشمنی که قبلاً باید افشا بشود و سپس با آن مبارزه بشود متوقف کرد تا جنگ سیاسی، جنگ فرهنگی، جنگ تبلیغاتی و جنگ اسلامی خود را با او شروع بکند. نتیجه این شد، که بعد از آنی که امام حسن(ع) از دنیا رفت و امام حسین(ع) هم ده سال دیگر همان راه امام حسن را ادامه داد، وضعیت دنیای اسلام به آن جایی رسید که دیگر می‌توانست فرزند پیغمبر - یعنی فرزندی از فرزندان پیغمبر - آنچنان شهادتی را بپذیرد که تا آخرتاریخ دنیا آن شهادت بماند همچنانی که ماند و منشأ آثار مقاومت آمیز و بزرگ بشود همچنان که شد و اسلام را زنده نگه دارد همچنان که زنده نگهداشت. این کار امام حسن.

در مورد کار امام حسن ما هیچ درصد نمی‌آئیم از موضع دفاع حرف بزنیم که چرا صلح کرد و چه موجباتی داشت، امام حسن اگر صلح نمی‌کرد یقیناً اسلام ضربه می‌دید؛ برای خاطر اینکه آن چهره افشا نشده بود، مردم هنوز حقایق را نمیدانستند، آنقدر نمیدانستند که هزاران نفر یا صدها هزار نفر از سربازان امام حسن حاضر شدند با آن طرفی که با امیرالمؤمنین جنگیده بود دیگر نجنگند. تبلیغات و پول و کارهای گوناگون سیاسی آنچنان جو بدی به وجود آورده بود که امام حسن اگر آن روز خود را و جان خود را و جان اصحاب نزدیک و معدود خود را از دست می‌داد چیزی از اسلام باقی نمی‌ماند. بعد از چند سالی نام علی و نام حسن و نام حسین و نام افتخارات صدر اسلام و نام آن همه حوادث آموزنده اگر در لابلای کتابها می‌ماند هم برای مدت زیادی نمی‌ماند و به درستی و تحریف نشده نمی‌ماند. این کار امام حسن بود.

وقتی شما جمع‌بندی می‌کنید، می‌بینید کار امام حسن با کار امیرالمؤمنین، با کار امام حسین، با کار همه ائمه دارای یک مضمون و یک معنا است. آگاهانه مقاومت کردن، تکلیف را فهمیدن و ایستادن، و من به شما بگویم برادران و خواهران من، امام حسن(ع) یکی از شجاعانه‌ترین اقدامها را برای انجام این تکلیف انجام داد. چرا؟ برای خاطر اینکه به دیگران، به پیغمبران، به پیغمبر اسلام، به امیرالمؤمنین، به همه ائمه فقط دشمنان بودند که طعن می‌زدند، اما پیچیدگی کار امام حسن و ظرافت آن موضع آنچنان بود که حتی دوستان او هم به او طعن می‌زدند. حبرین عدی‌ها هم نمی‌دانستند و به او یا مذل المؤمنین می‌گفتند اما صبر کرد.

اگر امام مجتبی این صلح را انجام نمی‌داد، آن اسلام ارزشی نهضتی باقی نمی‌ماند و از بین می‌رفت؛ چون معاویه بالاخره غلبه پیدا می‌کرد. وضعیت، وضعیتی نبود که امکان داشته باشد امام حسن مجتبی(ع) غلبه پیدا کند. همه ی عوامل، در جهت عکس غلبه امام مجتبی(ع) بود. معاویه غلبه پیدا می‌کرد؛ چون دستگاه تبلیغات در اختیار او بود. اگر امام حسن(ع) صلح نمی‌کرد، تمام ارکان خاندان پیامبر(ص) را از بین می‌بردند و کسی را باقی نمی‌ذاشتند که حافظ نظام ارزشی اصیل اسلام باشد. همه چیز بکلی از بین می‌رفت و ذکر اسلام برمی افتاد و نوبت به جریان عاشورا هم نمی‌رسید.

اگر بنا بود امام مجتبی (علیه السلام)، جنگ با معاویه را ادامه بدهد و به شهادت خاندان پیامبر منتهی بشود، امام حسین(ع) هم باید در همین ماجرا کشته می‌شد، اصحاب برجسته هم باید کشته می‌شدند، «حجر بن عدی» ها هم باید کشته می‌شدند، همه باید از بین می‌رفتند و کسی که بماند و بتواند از فرصتها استفاده بکند و اسلام را در شکل ارزشی خودش باز هم حفظ کند، دیگر باقی نمی‌ماند. این، حق عظیمی است که امام مجتبی(ع) بر بقای اسلام دارد.

این هم یک بعد دیگر از زندگی امام مجتبی(ع) و صلح آن بزرگوار است که امیدواریم خداوند به همه ما بصیرتی عنایت کند، تا بتوانیم این بزرگوار را بشناسیم و نگذاریم پرده جهالت و غباری که تا مدتها بر چهره آن بزرگوار بوده، باقی بماند. یعنی حقیقت را باید همه بفهمند و بدانند که صلح امام مجتبی(ع)، همان قدر ارزش داشت که شهادت برادر بزرگوارش، امام حسین(ع) ارزش داشت. همان قدر که آن شهادت به اسلام خدمت کرد، آن صلح هم همان قدر یا بیشتر به اسلام خدمت کرد. (حدیث ولایت مجموعه رهنمودهای مقام معظم رهبری، جلد چهارم، ص ۸۶-۸۵).